

105. Erik och Anna.

Vid stran-den satt An-na med blom-mor och band, Och
 Och so-len av mol-nen bort-skym-des i - bland, Mot
 vän-tar sin älsk-ling för - gå - ves. Hon vis-ker så
 stran den vå-gor-na hä - ves. Hon vis-ker så
 tro-get om kär-lek och lyc-ka: "Ack om jag min
 G - rik i famn-fin-ge tryc-ka, På mörk - blå väg!"

2. Då höres plötsligt en herremans röst: »Kom Anna, kom, fly, till mitt hjärta! Ty här vid mitt hjärta du skall finna tröst Fly bort från all sorg och all smärta! Hur länge än du vid stranden gråter Din Erik kommer ej mera åter På mörkblå väg.»
3. »Nej, svarte Anna, »var Erik än är Han aldrig kan glömma sin flicka. Han lovat att vara mig trogen och kär Varthän honom ödet månd' skicka. Tills hem han kommer, jag kiansar virar, Vi då vårt bröllop så festligt firar I grönan lund.»
4. »Din Erik är borta,» var herremans svar »Kanske han på sjöbottnen ligger. Din Erik är fattig, han ingenting har. Med tiden kanhända du tigger. Kom räck mig handen! Vill du mig höra. Jag dig som brud till mitt hem skall föra I gyllene sal.»
5. »Min Erik» sad' Anna, »är fattig, men huld Jag honom blir trogen i döden. Min kärlek ej våges med silver och guld Ej heller jag fruktar för nöden. När kärlek lättar nog tiggerstaven. Om Erik är död vi förenas i graven På mörkblå väg.»
6. Då hördes helt plötsligt en sjömans-sång En båt lade till invid stranden. Vid hennes sida han stod med ett språng Och räckte förtroligt ut handen. Ett utrop hördes och nu i famnen Vår sjöman låg i den ljuva hamnen I grönan lund.
7. »Min älskade Anna» så sjömannen sad' »Här har du din Erik nu åter! Nu äger jag guld och är lycklig och glad, Torcka bort dina tårar, du gråter! Till eget hem jag dig nu skall föra Och dig som brud vill jag lyckliggöra I grönan lund
8. Kort tid därefter ett bröllop stod Vars make man sällan skadat. Där vigdes Erik, en sjöman god Med Anna. Man hade uppbadat Båd' fattig och rik till att kiansar vira Och fröjdas och hjälpa att bröllopet fira I grönan lund.